

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danskeren 1", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 497. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-txt-shoot-idm20637.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den Danske Folke-Stemme

om

Freden, Krigen og Vaabenstilstanden.

Danmark befinder sig for Øieblikket i den besynderlige, hardtad utrolige Stilling, at vi har *hverken* Fred eller Krig eller Vaabenstilstand, saa det kan maaskee synes unyttigt at undersøge, hvilken af Delene der vilde være bedst, naar vi havde den; men det er dog ikke saa, thi skjøndt vi vist nok for Øieblikket har ligesaa lidt Udsigt til en god *Fred*, som til en god *Vaabenstilstand*, saa har vi dog alt enstund haft Udsigter til en god *Krig*, som vilde være langt at foretrække for den fredelige Krigstilstand og den krigerske Vaabenstilstand, hvorunder Landet nu sukker, og hvorved Riget meget snart maatte gaae tilgrunde.

Ja, vel huer *Freden* mig, som alle *Dannemænd* og *Dannekvinder*, bedst, men derom er de jo alle enige med mig, at en *Fred* af *samme* Art 498og paa samme Vilkaar som *Vaabenstilstanden* af 26de August maae vi meget frabede os, som baade meget for dyrekjøbt, meget for kostbar og meget for skammelig, saa naar kun alle *Dannemænd* saae, at en *bedre* Fred kan vi umuelig faae uden ved en god *Krig*, da stemde de vist med mig paa at begynde *Krigen* paany, heller idag end imorgen, da den saakaldte *Vaabenstilstand*, der aldrig virkelig er indtraadt fra *Fiendens* Side, umuelig kan forpligte os.

Vist nok har jeg mærket, at næsten hele det *Parti*, der i *Foraaret* hedde "det *Danske*" og raabde, at der for *Danmark* var hverken *Ære* eller Lykke eller selv Tilværelse, med mindre Kongeriget paa alle *Landkort* og paa alle *Papirer* gik lige til *Eideren*, at de nu, saavel som det Ministerium, *Partiet* kalder *sit*, hælder til at opgive *hele* Slesvig og lade det opluges af *Tydskland*, bare for at faae en *Fred* af samme Skuffe, som *Vaabenstilstanden*; men Tiden har nu saa klarlig viist, hvor lidet og ubetydeligt dette *Parti* er, at dets Stemme umuelig længer kan gjælde for det *Danske Folks*!

Er der altsaa endnu et *Dansk Folk* til, da har Det ogsaa en *anden* Stemme end det saakaldte *eiderdanske*, men nu aabenbar *afdanskede* Parti, og det vil vist findes at være den samme, som min Stemme fra Begyndelsen, *ikke* at føre *Krig* med *Tydskland* for at paanøde de *Tydske* Slesvigere *Dansk* Flag 499og Indfødsret, men vel for at frie de *Danske Slesvigere* fra det *Tydske Aag* og atter forbinde hvad Gud har sammenføiet, og hvad der, for ret at trives er hinanden uundværligt. At slaaes til *sidste Mand*, som de *Eiderdanske* sagde, hele Folket vilde for at gjøre *Tydske* til *Dansk*, det vil det *Danske* Folk vist nok *ikke* engang for at indvinde den *Danske* Deel af Slesvig, men *virkelig* slaaes og bløde for Brødrene i Slesvig, *saalænge* de ærlig vil staae bi, og der er mindste Haab om Seier, det vil Kongerigets *Danske Folk* tilvisse, og har derfor hele Sommeren sukket dybt over, at det ikke skedte, men at Krigshæren stod i Marken, med stor Besværlighed og stor Bekostning til ingen Nytte, fordi de, der havde fremkaldt *Krigen*, turde ikke føre den, de der havde taget *hele* Slesvig i Munden, turde ikke engang holde Haand over *Hælvten*!

Det *Danske Folk* har sukket over dette hele Sommeren, sukket over, at *Nørre-Jylland* hverken strax blev sat i Forsvarsstand eller siden ilet til Hjælp, og sukket over at det *Danske Slesvig* ikke efter Hædersdagen ved *Dyppel* blev mandig forsvaret, men efterhaanden aldeles overladt til Fienden, som netop nu, under den *saakaldte* *Vaabenstilstand*, farer ubarmhertig frem mod Alt hvad der vil blive ved at være *Dansk*! Det *Danske Folk* sukker dybt ved Tanken om Vinteren, da man truer os med nye Udskrivninger af 500Folk og Penge, nye Afretninger og Mønstringer, for sagtens imidlertid at slutte en *Fred* vel endnu værre end *Vaabenstilstanden*, eller til *Foraaret* begynde igien hvor man slap, med den falske *Krig*, der har alle *Krigens* Besværligheder og Ulykker, men ingen af dens Opmuntringer, fører ikke til *Ære*, Seier og *Fred*, men til Skam, til Sløvhed og Død!

Man vil sagtens, halv fnysende og halv spottende, spørge mig: *hvor* er, hvor *findes* det *Danske Folk*, du taler om, *hvor*, udenfor dit eget Kammer, høres de *Suk*, hvorpaa du udtømmer din Veltalenhed, som om det var med *Suk*, man kunde *slaae* *Tydskerne*, *indtage* Slesvig og *give* Danmark Tyngde i Magternes Vægtskaal?

Ja, saaledes vilde *Partiet* spørge, dersom de kunde *tale* *Dansk*, og da de ikke kan, vil jeg spørge for dem, og svare for det *Danske Folk*, hvortil jeg med Rette regner mig, fordi jeg hverken sætter mig selv eller noget Parti over det *Danske Folk*, men tager dette *Folks Parti* mod alle og enhver, var det ogsaa mig selv, der staae Dets Selvstændighed og Frihed, Dets *Ære* og Lykke iveien.

Jeg veed det godt, det nytter ikke, om jeg herved oplyser, at *alle de*, der gjør ligesaa, og tager det *Danske Folks Parti* mod alle *fiendtlige* Personer og Partier, Folk og Stammer og Tungemaal, at *alle de*, og kun de alene, *udgjør* det *Danske* 501Folk, thi dels forstaaer *Partiet* vel slet ikke denne aabne og jævne, *Danske*

Tale, og dels maatte der først være et *kiendeligt*, frivillig sammentraadt "*Dansk Selskab*" trindt i hele Riget, for at man kunde pege paa *hele* det sukkende *Danske Folk* og sige: see der!

Det gaaer heller ikke an at pege paa *Rigsdagsmændene*, der nu snart skal samles og sige, see der et *Udvalg* og *Udtryk* af hele det *Danske Folk*, og hør, at Dets Stemme er først og sidst et dybt Suk, ved Tanken baade om *Krigen* og *Vaabenstilstanden* og den ventelige *Fred*; thi skiøndt jeg ikke tvivler om, at Sukket jo vil høres ogsaa i denne Forsamling, saa er den dog efter sin S sammensætning langt mere skikket til at forvirre eller kvæle end til at udtrykke det *Danske Folks* Stemme.

Her er nemlig, paa den ene Side, den store Indflydelse, som en enkelt *Partimand* aabenbar har øvet paa mange af Valgene, og her er paa den anden Side Skaren af de *saakaldte* Kongevalgte, der hverken er valgte af Folket eller har for største Delen havt mindste rimelig Udsigt til at vælges af Folket. Hvad det nemlig havde at betyde med de *saakaldte* "store Minoriteter" der ved Kongevalgene skulde tages i fortrinlig Betragtning, det er jeg selv et levende Beviis paa, thi skulde nogen *Minoritet* ved Valget tages i fortrinlig Betragtning, da maatte det jo været den for mig, hvorom Valg-Bestyrelsen bekiendte, at den maaskee igrunden var 502 *Majoritet*, og for hvis Valg der desuden er faldet ikke faa Stemmer trindt i Riget, og om hvis *Danske Folkelighed* der dog nok er een Stemme, saa god som titusinde.

Det eneste, jeg da kan gjøre for at pege paa Noget, der, uden at være *hele* det *Danske Folk*, dog er et kiendeligt *Udvalg* deraf, hvis Stemme igrunden maa falde sammen med *Folke-Stemmen*, det er at pege paa den *Danske Krigshær*, der vel for en stor Deel ogsaa er kongevalgt, men som, forsaavidt den har viist Villie og Mod til at stride og lide for Danmarks Rige og hele det *Danske Folk*, uimodsigelig har beviist, den hører til *Folket*, og er Dets ægte *Udvalg* og stærkeste *Udtryk*.

Ja, paa den *Danske Krigshær* vil jeg pege og sige: *der* kan I høre Sukket baade *fra* og *for* gamle *Danmark* og hele det *Danske Folk*, det dybe Suk baade over den *falske Krig*, der neppe lod den ærlige komme tilsyne, over den *falske Vaabenstilstand*, der kun lammer Danskens Haand og lægger alt i *Fiendens*, og over den *falske Fred*, som, efter alle Mærker, skal beseigle Skammen og fuldende Rigets Undergang!

Paa dette ægte *Udvalg* af det *Danske Folk*, hvis Stemme er Udelukt fra Rigsdagen, hvor dog den *Danske Folkestemme* ene og heel skulde høres, derpaa vil jeg pege, som gyldig Hjemmel for at jeg 503 har den *Danske Folke-Stemme* med mig, naar jeg sukker dybt over den Maade, hvorpaa *Krigen* er ført, over den Uskiønsomhed, det *Danske Folks Frivillighed* har mødt, over den Uvirksomhed, hvori Rigets Magt er holdt, og den spildte Omkostning, hvorved Hjelpekilderne udtømmes, over den *Vaabenstilstand*, hvorved intet er vundet, men meget er tabt og alt sat i Fare, uden at dog vor *Krigshær* enten har lidt noget Nederlag eller noget Øieblik tabt det Løvemod, der varsler om Seier, eller den *Fædernelands-Kiærlighed*, som Danmarks Lykke fra *Arildstid* har fulgt!

Tør man nu spørge, hvad det kan nytte, at *Folket sukker*, at det ædle, det kiække og trofaste, det kiærlige, det gavmilde og godtroende *Danske Folk* sukker, *ikke* over Mangel paa Mod eller Kraft eller Lykke, *ikke* over nogen Byrde eller Besværlighed, over noget Offer, som *Fædernelandets Vel*, som gamle *Danmarks* Ære, Værn og Varighed kræver, *men* sukker kun over Frygten, Udygtigheden eller Fortvivlelsen, eller hvad det end skal kaldes, det, som i Kongens Raad og Landets Styrelse har forhindret og synes nu ved en gruelig *Vaabenstilstand* at ville forbyde al kraftig Benyttelse af Folkets Mod og Rigets Styrke, til vore *Slesvigske Brødres* Bistand, til vore *Grændsers* Værn og til *Underkuelsen* af det skammelige *Oprør*, hvorved ikke blot det *Danske Folks* Ære er krænket og Dets Harme optændt, men *Dannevirkes* Porte, *Dan504marks* Grændsefæstning forraadt, *Danmarks Rige* bragt til Randen af Undergang! Skulde *saadant* et Suk af *saadant* et Folk, det dybe Hjertesuk af det *Danske Folk* over *Udanskheden* i Kongens Raad og Landets Styrelse ikke nytte, da sad der ikke længer nogen Konge paa *Skjoldung-Thronen*, som Folket har reist, Folket har baaret, Folket har hævdet fra *Arildstid*, ja, man turde vel sige, da sad der ingen Gud i Himlen, hvis Navn er *Fader* og hvis Liv og Lyst er *Kiærlighed*, saa hvor et Folke-Hjerte sukker dybt som det *Danske*, af ældgammel, trofast og inderlig *Fædernelands-Kiærlighed*, der maa Sukket ikke blot smelte *Danekongens* Hjerte, men røre den *Allerhøieste*!

Derfor, *Dannemænd* og *Dannekvinder*! I af begge Kiøn, som føle, I er Sydskende, er Børn af den samme kiærlige Moder, af den levende *Danskhed*, der, ligesom den levende Gud, seer paa Hjertet! alle I, som har det inderlige Ønske, at det *Danske Folk* og *Modersmaal*, som fra umindelige Tider med Æren har forplantet sig til os, ogsaa med Æren maa forplante sig fra os til Verdens Ende, og I, som har det *Haab*, at vi endnu, som vore Fædre saa tit og saa længe, med enige Kræfter, med fælles Løvemod og med Danmarks gode Lykke, kan trodse den *saakaldte* Overmagt og dæmpe det kun alt for store *Overmod*, der nu truer os fra det *saakaldte* enige, men dog gruelig 505 splidagtige *Tydskland*, ligesom de truede vore Fædre fra det *saakaldte* hellige Romerske Rige! Træder I alle hinanden nærmere i *Danmarks Navn*! Sammentræder til og i et *Dansk Selskab*, hvis Øiemed skal ene være *Danmarks* Bedste og hvis første Idræt skal være en forenet Bøn til *Majestæten* om et *Statsraad*, der baade vil svare *Folket* paa alle Dets rimelige Spørgsmaal om Rigets Stilling og Udsigter, og vil svare *Folket* til, at *saalænge* det *Danske Folk* har Sind og Mod og Midler til at forsvare sig, vore Grændser da aldrig skal findes blottede, vore *Danske Brødre* i *Slesvig* ei gives til Priis for deres arrige Fiender, og den *Danske Krigshær* ei standses, men af al Magt opmuntres til at træde i de utallige *Danske*

Kæmpers Fodspor, som giennem de forbigangne Tider har kastet Glands paa *Danmarks* Navn og paa *Danmarks* Vaaben, har mandig stridt og kiærlig blødt, seiret eller segnet for *Fædernelandet!*

Dette er, hvad man saa end vil sige derom, intet Parti-Raab eller Parti-Raad, og ei engang en ubetinget Modsætning til det *nærværende* Statsraad, thi skjøndt jeg ikke troer det, saa var det jo dog tænkeligt, og der er vist Endeel, som troer det endnu, at det kun havde været besynderlig udviklede Omstændigheder, der havde tvunget det nærværende Statsraad til, imod sin Villie, baade at lamme Krigsførelsen og at slutte den ene 506Vaabenstilstand værre end den anden, og at det nu baade havde Udsigt til en hæderlig og varig Fred og havde fast besluttet, hvis Fredshaabet glipper, at fornye Krigen med *Dansk Løvemod* og med hele *Rigets Styrke*. Dette var, skjøndt jeg finder det utroligt, dog immer tænkeligt og synes endnu at falde Endeel ganske troværdigt, og hvis da vort nærværende Statsraad vilde bryde sin haardnakkede Taushed, og kunde overbevise det *Danske Folk* om, at de hverken havde *tabt Modet* til at byde *Tydskerne* Spidsen paa *Danskens* Enemærker, eller havde *opgivet Haabet* om den *Danske* Sags Seier, men havde blot ved en Kiæde af de sælsomste Omstændigheder faaet *Skin* af begge Dele, da skulde jeg selv være den Første, der bad Majestæten om at beholde sit nærværende Statsraad, og bad Dets Medlemmer, for *Danmarks* Skyld, at forsvare deres vanskelige Post til Riget var reddet; thi jeg er ingen Ven ad mange Skifter, og det er *kun som Historiker* jeg bryder mig om *Navnene* paa dem, der styrer godt i Havsnød og bringer det grundskudte Orlogsskib lykkelig i Havn. Kun for Ærlighedens og Aabenhjertighedens Skyld, som er *gammeldansk*, siger jeg det reent ud, at jeg i denne Henseende ei har mindste Tillid til vort *nærværende* Statsraad, fordi det, i mine Tanker, var umueligt at Samme uden aldeles at have *tabt Modet* og *opgivet Haabet*, kunde gjort, hvad det har gjort ved 507at undertegne Vaabenstilstanden af 26de August. Herved gik nemlig vore Ministre, for mine Øine, aabenbar Krebsgang, sig selv forbi, tilbage til den 17de Marts og til *Carl Moltke*, altsaa til den Stilling og til den Mand, som det *Danske Folk* fandt utaalelige, og som vi alle troede, ved de nye *Ministre* skulde afløses, for aldrig meer at vende tilbage, saa at selv naar *Ministrene* af 22de Marts, *Carl Moltkes* politiske Banemænd, nu havde faaet den Tro, at *Danmarks* Forhold til Slesvig-Holsteen ei kunde blive bedre end det var den syttende Marts, eller lægges i bedre Hænder end *Carl Moltkes*, da maatte de dog, i mine Tanker, opgivet deres Sæde i Statsraadet, som en *Feiltagelse*, og sparet ikke blot sig selv, men det *Danske Folk* for den Ydmygelse at søbe den Kaal, de havde spyttet i!

Men, vil endnu vel Somme sige, vore *Ministre* vilde upaatvivlelig ogsaa langt heller trukket sig tilbage end undertegnet den ydmygende, dem selv politisk tilintetgjørende, Vaabenstilstand, men de *nænde* det vist ikke, for *Danmarks* Skyld, som da enten maatte faldet tilbage i *Absolutismens* Vold eller styrtet i *Revolutionens* Afgrund!

Jeg kunde svare: har da ikke de samme *Ministre* selv baade begyndt *Revolutionen* og øvet *Absolutismen*? men jeg vil ikke trættes om de *pluddervælske* Ord, men sige: et stort og farligt *Omsving* var i *Danmarks* 508som andensteds uundgaeligt, og at det ikke bliver til en *Omvæltning*, haaber jeg af *Danskheden* og *Danmarks* gode Lykke, og hvad *Enevoldsmagten* angaaer, da føler det *Danske Folk*, at ligesaa *uindskrænket* som den i *Marken* maa være hos *Anføreren*, ligesaa *uindskrænket* maa den i en *farlig Krigstid* være hos *Regjeringen*, hvad Navn, den saa fører, saa hvem der vil *Rigets* og *Folkets* Vel, og har mindste Øie for hvad dertil hører, vil i dette Øieblik ei trættes med nogen *Minister* eller med noget *Statsraad* i *Danmark* om deres *politiske Anskuelser*, eller om deres Berettigelse til at byde og iværksætte hvad de troer, det *almindelige* *Bedste* kræver. Under saadanne for et Folk og Rige livsfarlige Omstændigheder maa Folkevennen nødvendig betragte Forfatningen ligesom Forfatningen ombord paa et Skib i Havsnød, hvor man, *indtil videre*, maa lade det gaae med *Rangen* og *Retten* og selv med *Redskab* og *Ladning*, som det kan, naar kun Hovedsagen naaes, saa Skib og Mandskab bjerges. Det er derfor, ved Dannelsen af et *nyt* *Statsraad* eller *Ministerium* ligesaa lidt som det var ved Dannelsen af det nærværende, *Folkets* og *Folkevennens* Spørgsmaal, om man i en Hast kan finde og faae et *Statsraad*, der besidder alle ønskelige Dyder og Fuldkommenheder, og som i eet og alt har *Folkets* Tillid, nei, det er kun Spørgsmaalet, om man i en 509Hast kan finde og faae et *Statsraad*, der kiender og deler den *Danske Folke-Villie*, fremfor alt, det koste hvad koste vil, at redde gamle *Danmarks* Rige fra Skændsel og Undergang, og som *dertil* baade kan og tør benytte alle tjenlige Midler. Et saadant *Statsraad*, der vel maa være baade Kongen og Folket ansvarligt for al sin Idræt, men som dog hverken Kongen eller Folket vil gaae strængt irette med uden om det ene nødvendige: om *Dristigheden* og *Dygtigheden* til at benytte og anvende hele Folke-Kraften og alle *Rigets* Forsvars-Midler til det Heles Redning, et saadant *Statsraad* troede vi at have fundet i det Nærværende, og *indtil* Slaget ved *Dannevirke* bestyrkedes vi daglig deri, og det første Skridt var her saa vanskeligt, at vi er dem, som gjorde det, megen Tak skyldige, og skulde derfor tilgive dem mangfoldige Misgreb; men da Slaget ved *Dannevirke* langtfra at redde *andet* end *Danmarks* Ære, satte alt *andet* *Dansk* og øiensynlig det *Danske Slesvig* i yderste Fare, og da vort nærværende *Statsraad* fra det Øieblik af, de *saae Faren*, aabenbar tabde *Modet* til at møde og *Haabet* om at kunne overstaae den, saa burde de *traadt tilbage*, om ikke i samme Øieblik, saa dog, da det klarlig viiste sig, at kun en urokkelig *Tro* paa *Danmarks* gode Lykke, med Seiershaabet og *Løvemodet*, som deraf udspringer, kunde redde *Folket* og *Riget!*

510Her staaer vi, og saavel ved at *slutte* *Vaabenstilstanden* af 26de August, som ved at *lade* Fienden, trods den, ustraffet drive sit Spil, haane alt *Dansk* og i *Slesvig* stræbe at udrydde det, derved har vort nærværende *Statsraad* aabenbar, istedenfor kun at opgive *sig selv*, opgivet den *Danske Sag* som fortvivlet, saa, naar *Danmark*, naar det *Danske Folk* ikke vil *opgive sig selv*, da maa Dets Hu staae til et *nyt* *Statsraad*,

der deler Folkets *Danske Haab og Mod*, og vi maatte jo dog aabenbar heller skifte Statsraad hundrede Gange end en *eneste* Gang uopreiselig *forgaae!*

Spørgsmaalet er da for Øieblikket kun om et *Dansk Statsraad*, der tør lade den *Danske Krigshær* besætte det *Danske Slesvig* og mandig møde hvad deraf flyder, thi det er for Øieblikket den *Danske Folkevillie* og det første Skridt til Rigets Redning, saa hvis et saadant Statsraad ikke var at finde, da var Riget vist nok forlorent, men kunde jo allermindst reddes ved *det* Statsraad, der ikke tør gjøre det første dertil nødvendige Skridt. Skal altsaa *Danmarks Rige* reddes, da maa det prøves, og, om det end mislykkedes ni Gange, atter prøves den tiende, om der dog ikke mellem de mere eller mindre fremtrædende *offenlige* Personer skulde findes fire, fem Stykker med saamegen *Danskhed* i alle Maader, saameget *Mod* i Brystet og saamegen *Forstand* i Panden, som der hører 511til at drive hvad der, naar det kun faaer *Lov*, gaaer af sig selv, til af al det *Danske Folks Magt og Styrke* at forsvare det *Danske Slesvig*, *Danmark* og *Danskheden* mod *Slesvig-Holstenerne* og alle deres *Hjelpere*, hvad *Navn* de saa end give sig, og under hvilket *Paaskud* de end blande sig i *Striden* mod den *Danske Konge* af hans oprørske *Undersaatte*.

Først naar Riget virkelig er reddet, det være sig blot ved *Magt* eller tillige ved *Mægling*, ved *Danmarks egen* eller ved *Nordens forenede Styrke*, først da er det *Tid*, først da er det klogt at ombygge det *Borgerlige Selskab*, thi derved opkommer nødvendig mange kildne Spørgsmaal om "mit og dit," som, naar vi vil redde *Fædernelandet*, nu maa glemmes over hvad der er "*alles vores*," over det store, ældgamle *Fællesskab*, hvori vi besidder *Danmark* og det *Danske Folks Modersmaal*, berømmelige *Navn*, ældgamle men igjen oplivede *Ære*, og hidtil mageløse *Lykke* og *Held*. Det var jo aabenbar *Daarskab*, mens *Rigets* hele *Tilværelse*, *Frihed* og *Ære* staaer paa *Spil*, da at trættes og kives om *Enkeltmandens Deel* i *Styrelsen* og *Lovgivningen*, der jo begge nødvendig falder i *Fiendens Haand*, hvis *Riget* opløses og *forgaaer*, og da det i saa *Fald* blev *Tydskerne*, vi fik til vore strænge *Herrer* og fiendtlige *Lovgivere*, saa trættes de *politiske Partier* herinde nu bogstavelig om "*Keiserens Skiæg!*" *Kap512pes* vi derimod om at frelse *Danmarks Rige*, og lykkes det, som det sikkert vil, naar vi kappes med forenede *Kræfter*, da, naar der virkelig igjen er noget *Dansk* at trættes om, da tør vi haabe, at det *Danske Folk* finder det baade rettere, fornøieligere og klogere smukt at *forliges* om det Hele, og hvis da *Krigs-Ministeriet* enten ikke kan eller ikke vil mægle et mindeligt *Forlig* mellem *Høie* og *Lave*, *Lærde* og *Læge*, *Rige* og *Fattige*, da maa det afløses af et *Freds-Ministerium*, der baade kan og vil hvad *Folket* ønsker og fælles *Bedste kræver!*

Altsaa, det er, efter min fulde *Overbeviisning*, den *Danske Folke-Stemme*, kiendelig hos den *Danske Krigshær*: først og fremmerst, da *Riget* staaer i *Fare*, *en god Krig* med forenede *Kræfter*, og da, saasnart som mueligt, *en god Fred* med et godt *Forligelsemaal*, hvorunder det *Danske Folk* kan *frit* med *Liv* og *Lyst* udvikle sine *Evner*, benytte sine *Hjelpekilder*, klare sin *Bevidsthed* og hævde sin *beskedne* men dog baade *eiendommelige* og *hæderlige Plads* mellem *Nordens Stammer* og *Jordens Folkefærd!*